

MIRALLS

DONA DE VIDRE

teixida de cristall la suau túnica.
us mireu fit a fit tu i la de vidre
quan –al mirall– et cerques al matí
i et poses manllevats els ulls de vidre
i et trobes cara a cara contemplant-te
dins la mateixa pell posada en l'altra
com si us interrogués i penetrant-vos
el càlid jo dins l'altre jo impertèrrit
tot allargant la mà palpant –palpant-te
dona de vidre impenetrable i fràgil

CARN GÈLIDA

i et palpa amb la mirada sens tocar-te
la imatge de carn viva en el mirall
i –frec a frec– per un moment és teva
i proves de polsar la carn tan gèlida
d'acaronar-la proves somni endins
vols descobrir el misteri que l'amaga
tan vulnerable i sola –feta vidre

ECO DE VIDRE

dins el mirall hi veus allò que no existeix
mirant-te et veus a tu –tu davant tu– dos tu
i la imatge rebota com un eco de vidre
somris dins el somris calcant-te gest a gest
dient-te saps –tu ets jo– pensant-te –jo sóc tu
mentre allargues la mà frec a frec pell a pell
com si amb el foc del cos fonguessis el seu glaç
quan palpes l'és del no és –la imatge desdoblada

SET DE MIRADA

i en miralls d'aigua afloren submergint-se
els dies fets desfets com flors de boira
plàcids obrint tancant els pètals d'hores
quan llisquen suren fugen difuminen
en un va-i-ve imprevisible indeturable
fets rius de sol liquat i de paraules
mentre els teus ulls degoten set de llum
que lenta assaboreixes mentre llepes
gust de mirada intens corprenedor

L'AMARGA DOLÇOR

i vas fendint el glaç amb àgils peus de lletres
quan la barca del cos solca la llum del temps
i d'aquells que tu estimes –amarga– beus dolçor
quan l'altra al teu mirall –sorpresa– fa que et mira
l'altra –aquell jo de tu– la dona pell de vidre
mentre sembla que et digui –va vine anem– i vas
travesses el crsitall –t'abracas a la imatge
i al riu de foc aboques peixos de set –paraules

ECO DEL COS

si no hihagués mirall –si no hi haguessin ulls
si cap mirada mai no pogués dibuixar-te
de tu res no en sabries –et calen ull que et mirin
per descobrir-te el tu d'aquest jo teu ignot
perquè si fossis crist un geni un faust un mozart
sense poder mirar-te fora de tu veient-te
surant dins de l'esguard llunyà d'una nineta
que et fos l'eco del cos la cara que t'oculta
ignorada series ningú –la nos nascuda

OCELL DE FOC

quan t'escoles t'enfones en l'esquerda
que s'obre lentament sense adonar-te'n
i bats ales de vidre amb embranzida
pel cel de les mirades –pell de vidre
com un ocell de foc que es mou dins glaç
pres en l'espill letàrgic del destí
–aquesta impenetrable gàbia hermètica
i el teu somrís s'encén– alat de lluita
i et crides fort –trenca el mirall ets lliure

TERBOLINS

amb pinzells de llum líquida– les hores et dibuixen
quan respires t'ofegues capbussant-te en la imatge
qua a cascades plou àgil en remolins de rostres
xops de present passat que empenyen i t'inunden
guèisers-foc borbollant torrentoses paraules
mans que palpen i vessen xopades de carícies
revoltades presències –disc dur gravat de l'ànima

EL JOC D'ARRIBA I FUIG

i de sobte t'adones que no saps
d'on surten les imatges i on es posen
després que han tret el cap per la finestra
camí de la mirada ulls endins
en jocs demencials d'arriba i fuig
que les dibuixa apropa allunya esborra
poblant miralls secrets que t'emmirallen
quan en va proves d'acariciar-les
i vols copsar el perfum de la presència
mentre elles s'esvaneixen entre els braços
glaçades –foses– dins el llac de vidre

I TRENQUE EL CORDÓ

sedegosa d'imatges– amb càntir de cristall
dins teu camines lluny a través de les dunes
on la sorra dels dies va assolant el verger
i cerques brolladors on beure set a dolls
i et raja impuls la set i beus més set encara
cremant-te– et beus a tu –glaçada de silenci
i tens por de la set –foc gèlid que t'abrusa
però la set t'encalça i pas a pas t'empeny
i a l'úter del nou dia et gesta dins l'asfíxia
i trenques el cordó –i neixes a la glòria

CREACIÓ

i si no et plau el que els teus ulls et mostren
els gires cap endins en un joc ràpid
i enfoques móns que sols per tu borbollen
i sense cap recança t'hi capbusses
i a ple pulmó tu hi respires l'asfíxia
i endins el plor xopada d'alegria
encadenada et saps plenament lliure
mentre tota t'amara la llum negra
i neixes de bell nou mentre agonitzes
quan farcida de móns ets supernova
expansió perenne del big bang
interrogant d'un cosmos fet misteri
forat negre -no-res- creació

HANDICAP

i busques el mirall
la cara del mirall
els ulls del teu mirall
et busques i no ho saps
i no en saps el perquè
ni qui ets què hi fas on vas
camines la incertesa
infatigable et busques
tal vegada potser
per no trobar-te mai